U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **S. V.,** bez zastoupení, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2006, č. j. 1 Az 18/2005 - 41,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 14. 10. 2005, č. j. OAM-726/LE-C09-C09-2005. Tímto rozhodnutím správní orgán podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neudělil stěžovateli azyl a dále rozhodl tak, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Z obsahu předloženého soudního spisu je zřejmé, že shora označený rozsudek městského soudu, v němž bylo řádné poučení o možnosti podat proti němu kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů od doručení jeho písemného vyhotovení, byl stěžovateli doručen ve smyslu ustanovení § 46 odst. 3 a § 50c odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), dne 10. 11. 2006.

Podle ustanovení § 46 odst. 3 a § 50c odst. 1 a 4 o. s. ř. nebyla-li fyzická osoba zastižena na adrese svého bytu či místa, kde se zdržuje, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, uloží a zanechá adresátovi v místě doručování výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Nebude-li uložená písemnost vyzvednuta do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Nejvyšší správní soud v soudním spisu ověřil, že pokus doručujícího orgánu o doručení písemnosti stěžovateli byl učiněn dne 31. 10. 2006. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v místě doručení zastižen, byla téhož dne písemnost uložena u držitele poštovní licence. Protože se jednalo o písemnost, která měla být doručena do vlastních rukou adresáta, považuje se v souladu s ustanovením § 50c o. s. ř. za den doručení poslední den desetidenní lhůty, kterou měl adresát k vyzvednutí zásilky. Posledním dnem lhůty k vyzvednutí obsílky proto byl pátek 10. 11. 2006 a tento den je také nutno považovat za den jejího doručení.

Dle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

V daném případě byl ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. dnem určujícím počátek běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti den doručení písemného vyhotovení rozsudku městského soudu, tj. pátek 10. 11. 2006. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti podle odst. 2 téhož ustanovení pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tj. pátek 24. 11. 2006. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit.

Kasační stížnost byla stěžovatelem osobně předána a převzata podatelnou městského soudu dne 30. 11. 2006. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně a z tohoto důvodu mu nezbylo, než ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., odmítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu